

RAKKAANI, VLADIMIR

**NINA
HONKANEN**

*Rakkaani,
Vladimir*

into

© Nina Honkanen ja Into Kustannus 2024

into

Into Kustannus Oy
www.intokustannus.fi

Kannen suunnittelu: Jenni Saari

ISBN 978-952-393-481-8
Paino: Tallinna Raamatutrükikoda, Viro 2024

Niin ikävää kuin se onkin – tämä sota on sodittava siihen pisteeseen, että Sinut hyvä Volodja on pelattu ulos, ei väliä kuinka paljon sinua vastaan nouseminen meitä pelottaisikin. Sillä jos sinun kaltaisiasi alkaa pelätä, saa pelätä elämänsä loppuun saakka. Niin sodassa kuin rakkaudessaakin. Me jos jotkut tiedämme sen.

Vsegda tvoja, Helmi

2024

Laatokan rannalla sijaitsevassa, korkeiden muurien ympäröimässä datšassa on 36 huonetta. Jokainen makuuhuone on sisustettu entisen Suur-Venäjän alusmaiden kansallisten tunnusmerkkien ja värien mukaan, kuin huutomerkkinä muistuttamassa että kaikki maat ovat pääporttia vartioivan suuren, kullatun kotkan hallinnassa. Valtavan rakennuskompleksin sydän, valtava peilisali, on kuin kopio vastaavasta Versaillesissa. Lattiasta kattoon kurottavien peilien kehykset ovat 24 karaatin kultaa ja jokainen salissa oleva yksityiskohta kiiltää ja kimaltaa. Peilialin keskellä olevan mahonkisen ruokapöydän ympärille mahtuu istumaan samettipäällysteisille ja tarkasti kuvioituilla yksityiskohdilla koristelluille tuoleille 60 illallistajaa. Laatokan rannalle rakennettu, suurehkon upseerikerhon veran ihmisiä vetävä sauna henkilökuntineen sekä pesutiloineen ja hierontahuoneineen täyttää isäntänsä Vladimirin kestitsemien vieraiden kaikki kuviteltavissa olevat toiveet ja tarpeet.

Datšan suurimmassa, ohjusiskun kestävässä makuuhuoneessa on vielä hämärää. Huonetta hallitsee valtava sänky, josta voi katsoa päätyseinää dominoivaa taulutelevisiota. Sängyllä makaava, lyhyenlanta, yhä pyjamaan pukeutunut mies tuijottaa pimeää television ruutua. Mies korjaa asentoaan. Kaikesta näkee, että hänen on vaikea olla. Keho näyttää raskealta. Lähes koko aikuisikänsä isänmaalleen antanut ja viimeisimpänä suurimmalta viholliseltaan ihmisarvon ja pian elämänkin ottanut mies

nousee istumaan sängyn laidalla ja ottaa pyjaman taskusta vanhan, kellastuneen ja satoja kertoja lukemansa kirjeen – talismaaninsa. Sellaiseksi hän lähes puoli vuosisataa sitten kirjoitettua kirjettä kutsuu.

Hiki valuu norona otsaa pitkin. Miehen kotkasormuksen koristama käsi pyyhkii kankaisella nenäliinalla päälakeaan, lopuksi niistää nenänsä hiestä märkään liinaan. Kirjeessä olevien rivien kirjoittamisesta on pian viisikymmentä vuotta, mutta kaikki aiemmassa työssä opittu on tarkassa muistissa ja siirretty käytäntöön Pokrovin rangaistussiirtola IK-3:ssa. Jo miehen takaraivon asennosta voi nähdä hänen olevan tyytyväinen lukemaansa. Ehkä vähän liikuttunutkin. Onhan kirje hänen omaa käsialaansa.

16.5.1975

Arvoisa komentaja,

tervehdykseni ja nöyrä kiitokseni yhteydenotostanne. Niin kuin KGB:n toimistossa ensimmäistä kertaa käydessäni toin jo ilmi – olen innokas astumaan palvelukseenne. Ja oppimaan erilaisia kuulustelutekniikoita sekä muita tiedustelutoiminnassa käytettäviä taitoja heti kun työpanokselleni tulee tarve. Jos mahdollista, innokkuuteni on odottamieni vuosien aikana vain kasvanut ja toivon voivani olla Neuvostoliitolle kaikin mahdollisin tavoin hyödyksi. Äiti Venäjää intohimoisesti rakastavana patrioottina en voisi kuvitella tärkeämpää tehtävää kuin auttaa isänmaatani kohti sen ansaitsemaa asemaa. Ja laittaa systeemiltä saamaani pääomaa kiertoon.

Agentti Juri Drozdovin tekemä vuosikymmenien pioneerityö on säilynyt kirkkaana mielessäni siitä asti, kun näin hänen elämäntyönsä inspiroiman neliosaisen ”Kilpi ja miekka” -tv-sarjan. Ei liene liioiteltua sanoa, että tämä vakoilusarja muutti omani lisäksi miljoonien muidenkin isänmaataan rakastavan elämän. Kozhevnikovin romaaniin perustuva tarina muistutti mihin kustakin meistä voi olla. Kunhan olemme ahkeria ja teemme velvollisuutemme.

Niin kuin hyvin tiedätte, vietin lapsuuteni 17 neliön asunnossa, jota asutti minun ja vanhempieni lisäksi kaksi muuta perhettä. Kaksi isoveljeäni olivat siinä vaiheessa jo menehtyneet, toinen pian synnytyksen jälkeen ja toinen parivuotiaana. Lähtökohdat elämälle eivät olleet kenellekään meistä helpot, mutta vahvimmat selviytyvät, ja siksi jäin henkiin. Minulla oli onni saada koulun alkaessa oma pieni kirjoituspöytä, jonka ääressä pystyin sulkemaan humalaisten miesten ja naputtavien naisten äänet itseni ulkopuolelle. Ja onnistumaan tärkeimmässä. Eli itseni kehittämisessä vahvemmasi neuvostoihmiseksi.

Drozdov muistutti työnsä kautta piilossa olevista voimavaroistamme kansakuntana. Otin itse itseäni niskasta kiinni verrattain myöhään, mutta toivon voivani vihdoinkin antaa oman panokseni Äiti Venäjälle. Haluan pelastaa maamme natseilta ja muilta meitä ylenkatsovilta ideologioilta tai kansakunnilta. Olen valmis käyttämään kaikki mahdolliset keinot auttaakseni säilyttämään Neuvostoliiton aseman vastapainona USA:n halajamalle yksinapaiselle maailmalle.

Todetkaamme yhdessä rintamassa Kilpi ja miekka -sarjan tunnusväkelmä mukailen: "Mistä äitimaamme on alkanutkin – pysyköön hän suurena ja mahtavana aikojen loppuun asti!"

Me emme unohda.

Me muistamme.

Ja me uhraamme kaiken minkä isänmaa vaatii.

Me voimme unohtaa omat ja läheistemme tarpeet, mutta me emme unohda mitä isänmaa on meille antanut: syvän sielun, vahvan venäläisen kulttuurin sekä kunniantunnon ja rohkeuden vaalia sitä kaikkea.

Länsimainen utopia yksilönvapaudesta ja hedonismista vie turmioon. Lännessä ei tohdita nousta mahdottoman yläpuolelle. Lännessä vaalitaan kummallista ajatusta tasavertaisuudesta, joka ei voi koskaan toteutua. Vallassa olevat testauttavat vaaleissa kannatustaan kuin hysteeriset, liian kireisiin farkkuihin sukukalleutensa tunkevat teinit, joille mikään huomio ei riitä. Sen sijaan, että he ymmärtäisivät suurinta valtaa olevan sillä, joka osaa olla välittämättä muiden tarpeista. Mutta

myös omista hetkellisistä mieliteoistaan. Tärkeintä on olla johdonmukainen siinä mitä haluaa. Vei sen saaminen viisi, kymmenen, kaksikymmentä tai viisikymmentä vuotta. Kärsivällisyys palkitaan aina, eikä minulla ole päämääräni kanssa kiire mihinkään.

Mutta takaisin tapaamiseemme: tulen toimistollenne ensi viikon tiistaina klo 7.50 ja seison edessäni kuin sotilas. Olen jo nuorena ymmärtänyt, että kyseenalaistaminen ei ole voimavara. Sen sijaan kosto ja siitä kumpuava himo ovat parasta mahdollista polttoainetta Venäjän kasvattamiseksi ansaitsemaansa suuruuteen, siihen mittakaavaan mikä meille venäläisinä kuuluu.

Isänmaan toivot eivät riko muureja vaan rakentavat tarpeen mukaan uusia.

Teidän,

Vladimir Vladimirovitš Putin

Valtavaan taulutelevisioon ilmestyy livekuvaa siperialaisesta vankilasta. Vladimir havahtuu kirjeensä ääreltä. Ruudulla nöyryytettävä vanki näyttää tutulta, kello aamuviittä. Venäjän federaation hymni kajahtaa soimaan, lattialla makaavan vangin päälle on asetettu kolme jakkaraa, jokaisen jakkaran päälle istuu raskastekoinen vartija. Yksi lähimpänä vangin kasvoja olevan jakkaran poikkiipuista osuu tarkasti kurkun kohdalle. Luuta ja nahkaa olevan vangin aataminomena on lähellä murskautua jakkaran poikkipuun alle. Juuri ennen vangin tajunnan menettämistä jakkaran päällä istuva vanhin vartijoista nousee laiskasti ylös ja siirtää jakkaraa pari senttiä alemmaksi.

– Et sinä näin helpolla pääse tänäkään aamuna, vartija hymähtää.

Vangin kasvot ovat ilmeettömät.

– Anna se kynttilä, vartija kommentaa ovella seisovalle, tuskin aikuiselle kollegalleen.

Nuorempi vartija ojentaa sytyttämänsä kynttilän komentoketjussa ylimpänä olevalle käskynantajalle. Vartija jatkaa liioitellun pehmeällä äänellä jakkaroiden alla makaavalle, puolustuskyvyttömälle vangille:

– Tiedätkö mitä Aleksei, minua oksettaa tuo sinun kelmin katseesi ja kelmeä ihosi. Olen kurkkuani myöten täynnä uhoasi, jolla olit tuhota kauniin maamme yhtenäisyyden.

Vanki sulkee silmänsä. Suupielet värähtävät ylöspäin ennen kuin ne vääntyvät tuskasta vartijan tiputtaessa kuumaa steariinia avuttoman miehen paljaalle, laihalle kaulalle. Aataminomenan entisetkään ruhjeet ja palovammat eivät ole vielä parantuneet.

– Olet häpeäksi Butynin kylälle ja koko Odintsovon ja Moskovan alueelle. Heitä hävettää, että siellä on syntynyt kaltaisesi tahra. Isäsi Anatolin ja äitisi Ludmilan on täytynyt kirota itsensä, kun ovat siittäneet ja synnyttäneet tuollaisen roskan.

Vartija tiputtaa kuumaa steariinia vangin suljettujen silmäluomien päälle.

– Katso tänne sinä kadotukseen tuomittu koira. Haluamme kaikki nähdä kuinka nautit tämän päivän musiikkiannoksesta. Niin kuin satoina aiempina aamuina olet tehnyt.

Vartija nousee ylös jakkaralta ja katsoo vangin taivaansinisiin silmiin. Sylkäisee vielä varmuudeksi molempiin.

– No niin! Nyt on palo sammutettu ja tanssi voi alkaa. Nouskaa ylös kaikki!

Kahdella muulla jakkaralla istuneet vartijat seisovat asennossa pallit kainalossaan ennen kuin vanhin vartija on päässyt käskyssään loppuun. Vanki ei ole yhtä nopea ja se kostautuu.

– Eikö tanssi maistu?

Vanki nostetaan ylös lattialta ja häntä potkaistaan virkistykseksi jalcojen väliin.

– Nouse pöydälle!!

Nuorin vartija käsketään laittamaan ääntä kovemmalle ja pian huoneen täyttää venäläisen kansallismielisen poplaulajan isoin hitti ”Ja russki”.

– Nosta paita ylös.

Vanki seisoo puoli alastomana pöydän päällä ja tekee työtä käskettyä. Kylkiluut töröttävät.

– Tanssi poika, tanssi, käskee toinen vartija.

– Vauhtia muuallekin kuin nivusiin. Paitsi eihän tuosta mihinkään ole ilman remmiäkään, naurahtaa kolmas ja osoittaa vangin sukuelimiä.

Vartija irrottaa vyön ympäriltään ja lyö solkipuolella vankia paljaisiin pakaroihin. Vanki yrittää nostaa jalkoja tanssin merkiksi, mutta niihin osuu joka nostolla vielä kovempi lyönti.

– Anna rautalanka, vartija huutaa ovelta seisovalle, jo nyt aika kalpealle vartijaklopille.

– Ei tästä muuten saada kunnon ripaskaa aikaiseksi.

Pöydällä seisova vanki kääntää katseensa sisäänpäin, ajattelee kaunist vaimoan ja rakkaita lapsiaan. Lupaa sietää kaiken sen kivun ja tuskan, jotka hänen valitsemansa tie vaatii. Vaikka hinta olisi kovin kaikista.

Datšansa sängyllä istuva kaljuuntunut mies seuraa liikahtamatta jokaista vyön sivallusta ja rautalangan kiristymistä. Nautinto pahimman vastustajan nöyryyttämisestä vaihtuu ymmärrykseen, että tuo kaikki voisi tapahtua myös hänelle. Hetken näyttää siltä, että sängyllä istuva mies pyyhkisi silmiään. Mutta voihan se olla hikeäkin. Takana on raskaita päiviä, viikkoja, kuukausia, vuosia ja vuosikymmeniä. Jos arvostelijat vain tietäisivät, kuinka paljon vaatii vangita, kiduttaa, tapattaa ja murhauttaa satojatuhansia ihmisiä. Mies huokaisee. Kaikesta huolimatta, tai juuri siksi, hän tulisi juhlimaan seuraavaa voitonpäivää vielä riemukkaammin kuin kukaan osaa kuvitella. Sitä ennen oli vielä paljon tehtävää.

Ruudulla tanssiva alaston vanki on tehnyt kaikkensa estääkseen televisiota tuijottavan presidentin voittokulun. Vanki, jolta hän on yrittänyt hengen lisäksi ryöstää nimen, on tohtinut nousta presidenttiä vastaan, puhua ja arvostella häntä julkisesti, asettua röyhkeästi ehdolle vaaleissa, jakaa kansalle tietoa maanjohtoa ja koko maata koskettavasta korrumpiosta ja tehdä parhaansa, jotta Venäjistä tulisi vangin mukaan inhimillisempi paikka elää. Suurimpana rikoksenaan vanki on näyttänyt vaimonsa sekä lastensa kanssa kaikille venäläisille mitä on rakkaus. Ja sitä ei valtavaa televisioruutua tuijottava presidentti voi antaa vastustajalleen anteeksi.

Nyt on vangin viimeisen ripaskan aika. Sen jälkeen hänen ihmisroskaksi nimittämänsä pakkomielle ei tule enää koskaan puhumaan

kalsarimyrkyttäjistä tai mistään muustakaan mitään. Jos se vain presidentistä on kiinni. Ja onhan se. Niin kuin kaikki tässä maassa on.

Vladimir laittaa televisiota kovemmalle ja alkaa laulaa venäläisen kansallismielisen lauluntekijän Shamanin hitin tahdissa. Laulussa toistetaan kerta toisensa perään kuinka venäläiset kulkevat isiensä veri suonissaan virraten aina hamaan loppuun asti. Hän nousee kertosaakeen kohdalla ylös ja nostaa kätensä uhmakkaasti ilmaan kuin kuka tahansa katupoika: *Olen venäläinen, maailman vastustuksesta huolimatta, olen venäläinen.* Vladimir katsoo kelloa, pian nousee aurinko ja nimeltä mainitsemaan vanki vietään vankilan pihalle ulkoilemaan.

Presidentti sulkee television, ottaa yöllä kirjoittamansa kirjeen yöpöydältä ja lukee sen vielä läpi – siitä puuttuu enää allekirjoitus. Hän ottaa Berliinistä ostamansa mustekynän, miettii hetken ja allekirjoittaa sen samalla tavalla kuin kaikki aiemmatkin Helmille lähettämänsä: *Ljubljū bez ostatka, Vladimir.*